

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 355/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. K., K., ktorou namieta porušenie svojich bližšie neoznačených základných práv podľa Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 42/2009-401 z 11. mája 2009 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 44 C 20/2005-349 z 1. októbra 2008, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 21/2010 z 25. februára 2010 a prípisom Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. Kc 167/10-7 z 30. júna 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2010 doručená sťažnosť A. K., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich bližšie neoznačených základných práv podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co

42/2009-401 z 11. mája 2009 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 44 C 20/2005-349 z 1. októbra 2008, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 21/2010 z 25. februára 2010 a prípisom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 167/10-7 z 30. júna 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 30. marca 2005 okresnému súdu návrh na začatie konania vo veci neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru z 24. januára 2005 a dohody o vykonaní práce z 27. januára 2005, ktoré boli uzavreté medzi sťažovateľkou a odporcom (obchodnou spoločnosťou U., s. r. o.). Okresný súd o návrhu sťažovateľky rozsudkom č. k. 44 C 20/2005-349 z 1. októbra 2008 *rozhodol tak, že jej návrh zamietol. Proti označenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 42/2009-401 z 11. mája 2009 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľka podala proti označenému rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 21/2010 z 25. februára 2010 tak, že dovolanie odmietol, pričom v odôvodnení označeného uznesenia okrem iného uviedol: „... nakoľko dovolanie v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie nižších súdov bolo postihnuté vadami uvedenými v § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný odmietol.“*

Sťažovateľka následne 22. júna 2010 podala Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania „proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. 5 Co/42/2009-401 7205207573 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice II. č. 44 C 20/2005-349 7205207573 a uzneseniu č. 4 Cdo 21/2010, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky Bratislava dovolanie v právnej veci o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a neplatnosť dohody o vykonaní práce navrhovateľky A. K. proti U., s. r. o. odmietol.“. Generálna prokuratúra sťažovateľke v prípise z 25. júna 2010 oznámila, že o spôsobe vybavenia podnetu bude písomne

vyrozmeneá krajskou prokuratúrou. Krajská prokuratúra doručila sťažovateľke 13. júla 2010 prípis č. k. Kc 167/10-7 z 30. júna 2010, v ktorom jej oznámila, že v predmetnej veci nezistila dôvody na podanie mimoriadneho dovolania, a preto jej podnet odkladá. Sťažovateľka v tejto súvislosti uvádza:

«Nestotožňujem sa s vyjadrením Krajskej prokuratúry v Košiciach k spornej veci, ktoré uvádza vo svojom liste evidovanom pod číslom Kc 167/10-7, v ktorom mi oznamuje, že môj podnet na podanie mimoriadneho dovolania odkladá, keď okrem iného pri zdôvodňovaní svojho rozhodnutia udáva: „Nezistila som dôvody na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e Občianskeho súdneho poriadku (OSP)... Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad v danej veci nejde... Okresný a krajský súd v danom prípade nepochybil, ich rozhodnutia, na ktoré vecne správne dôvody v ďalšom v podrobnostiach poukazujem, zodpovedajú zákonu a vykonanému dokazovaniu“, žiaľ prokurátorka v uvedenom liste v ďalšom neuviedla avizované „vecne správne dôvody v ďalšom v podrobnostiach poukazujem zodpovedajú zákonu a vykonanému dokazovaniu“, a ja trvám na fakte, že ku skončeniu môjho pracovného pomeru mohlo dôjsť jedine v dôsledku organizačných zmien, tak ako ich v ústnej aj písomnej forme avizoval svedok, vtedajší riaditeľ divízneho závodu T...»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd o nej takto nálehom rozhodol:

„Na základe vyššie uvedených skutočností týmto žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky v súlade s ustanoveniami čl. 127 ods. 1, 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky, aby vo veci konal, vyhovel mojej ústavnej sťažnosti a vo svojom rozhodnutí vyslovil, že právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. 5 Co/42/2009-401 7205207573 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice II. č. 44 C 20/2005-349 7205207573, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Bratislava č. 4 Cdo 21/2010 a upovedomením Krajskej prokuratúry v Košiciach č. Kc 167/10-7 boli porušené moje základné ľudské práva podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a tak neoprávnené citované dokumenty zrušil a dal príkaz, aby sa v spornej veci opäť pojednávalo.“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich bližšie neoznačených základných práv podľa ústavy (ďalej aj „ústavou garantované práva“) rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 42/2009-401 z 11. mája 2009 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 44 C 20/2005-349 z 1. októbra 2008, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 21/2010 z 25. februára 2010 a prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kc 167/10-7 z 30. júna 2010.

1. K namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 42/2009-401 z 11. mája 2009 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 44 C 20/2005-349 z 1. októbra 2008 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. Cdo 21/2010 z 25. februára 2010

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ

mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

V súvislosti s posudzovaním otázky, či sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojich ústavou garantovaných práv označenými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, nebola podaná oneskorene, považoval ústavný súd za potrebné poukázať v danom prípade aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (podľa § 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku) nemožno považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 200/05 a iné). Z uvedeného dôvodu bol pre posúdenie otázky, či bola sťažnosť v tejto časti podaná pred uplynutím lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, relevantný termín nadobudnutia právoplatnosti týchto rozhodnutí.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že rozsudok okresného súdu č. k. 44 C 20/2005-49 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 42/2009-401 nadobudol právoplatnosť 6. júla 2009 a uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 4 Cdo 21/2010 z 25. februára 2010 nadobudlo právoplatnosť 21. apríla 2010.

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky bola v tejto časti ústavnému súdu doručená zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

2. K namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kc 167/10-7 z 30. júna 2010

Z citovaného textu § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím štátneho orgánu nemohlo dôjsť k porušeniu ústavou garantovaných práv, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha, aby ústavný súd vyslovil, že prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kc 167/10-7 z 30. júna 2010 „*boli porušené moje základné ľudské práva podľa Čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...*“. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv z dôvodu, že krajská prokuratúra nevyhovela jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, pričom vyjadruje svoj nesúhlas s právnym posúdením veci krajskou prokuratúrou.

Ústavný súd zistil, že krajská prokuratúra z poverenia generálnej prokuratúry na základe podnetu sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania preskúmala vecnú správnosť napadnutého rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo z hľadiska možnosti podať mimoriadne dovolanie generálnym prokurátorom podľa § 243e ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku. Krajská prokuratúra dospela k záveru, že nie sú dané dôvody na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom a v tejto súvislosti v označenom prípise uviedla:

„Z poverenia generálneho prokurátora na základe Vášho podnetu z 15. 6. 2010 adresovaného Generálnej prokuratúre SR v Bratislave, preskúmala som rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 44 C 20/2005-349 z 1. 10. 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 42/2009-401 z 11. 5. 2009, rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Cdo 21/2010 z 25. 2. 2010, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo. Nezistila som dôvody na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243 e Občianskeho súdneho poriadku (OSP).

Podľa § 243e ods. 1 OSP môže generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu podať mimoriadne dovolanie proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ak zistí, že nimi bol porušený zákon (§ 243f OSP) a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Dovolací dôvod opierate o ust. § 243f ods. 1 písm. c) OSP t. j., že rozhodnutia súdov I. a II. stupňa spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože dohodu o skončení pracovného pomeru ste podpísali pod psychickým nátlakom. Z obsahu Vášho podnetu vyplýva, že uplatňujete aj dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. b) OSP, ktorý spočíva v tom, že súd I. stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie. Ďalej namietate hodnotenie dôkazov súdmi, najmä hodnotenie výpovedí svedkov, ktorí podľa Vášho názoru nehovorili pravdu. Na strane 1-4 podnetu uvádzate dôvody na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Cdo 21/2010 z 25. 2. 2010, ktorým tento súd Vami podané dovolanie v predmetnej veci zamietol.

Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce správne určení, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. O takýto prípad v danej veci nejde.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že pracovný pomer ste skončili dohodou v zmysle § 60 Zák. práce. Dohoda o rozviazaní pracovného pomeru je dvojstranný právny úkon, ktorý smeruje ku skončeniu pracovného pomeru. Pri tejto forme skončenia pracovného pomeru sa vyžaduje zhodná vôľa účastníkov dohody skončiť pracovný pomer.

Aj keď ste v konaní, ako aj v podnete tvrdili, že dohodu o skončení pracovného pomeru ste podpísali pod psychickým nátlakom, toto svoje tvrdenie ste nepreukázali žiadnym dôkazom. Naopak, vypočutí svedkovia potvrdili, že k psychickému nátlaku zo strany žalovaného nedošlo.

Iná vada konania (§ 243f ods. 1 písm. b/ OSP) je spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vadou konania podľa cit. ustanovenia je v prvom rade neúplnosť alebo nesprávnosť zistenia skutkového stavu veci, z hľadiska postupu súdu pri dokazovaní, teda ak súd postupoval v rozpore s ust. § 120 OSP.

Preskúmaním súdneho spisu som takúto vadu konania nezistila.

Pokiaľ ide v danej veci o hodnotenie dôkazov súdom, dôvod na úspešné podanie mimoriadneho dovolania nie je daný. Jednak preto, že hodnotiacej úvahe súdov nemožno nič vytknúť (v hodnotení nieje logický rozpor) a jednak preto, že ani prípadným nesprávnym hodnotením vykonaných dôkazov a skutočností nie je možné mimoriadne dovolanie odôvodniť. Neprípustnosť takéhoto dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2, druhá veta OSP) a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, a už vôbec nie prokurátorovi, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní.

Okresný a krajský súd v danom prípade nepochybil, ich rozhodnutia, na ktoré vecne správne dôvody v ďalšom v podrobnostiach poukazujem, zodpovedajú zákonu a vykonanému dokazovaniu.

V podnete žiadate podanie mimoriadneho dovolania aj proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR č. k. 4Cdo 21/2010 z 25.2.2010, ktorým bolo v predmetnej veci odmietnuté Vami podané dovolanie.

Podľa § 243f ods. 2 písm. c/ OSP mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o dovolaní.

Ako z cit. ustanovenia vyplýva, zákon nepripúšťa podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR o zamietnutí dovolania.“

Na základe citovaného krajská prokuratúra podnet sťažovateľky odložila.

Jadrom tejto časti sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky so závermi, ku ktorým krajská prokuratúra v napadnutom prípise dospela. Skutočnosť, že krajská prokuratúra nepostupovala v súlade s predstavami sťažovateľky, však nemôže celkom zjavne zakladať porušenie jej ústavou garantovaných práv.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi, t. j. závisí len od jeho rozhodnutia, či mimoriadne dovolanie podá, alebo nepodá. To zároveň znamená, že sťažovateľka nemá ústavou garantované právo, prostredníctvom ktorého by si mohla „vynútiť“, aby generálny prokurátor vyhovel jej podnetu, ktorým sa domáhala podania mimoriadneho dovolania.

Uvedenému záveru zodpovedá aj stabilizovaná judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Z obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy možno vyvodiť len povinnosť, aby sa prokurátor podnetom sťažovateľky zaoberal podľa príslušných ustanovení zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Je však na voľnej úvahe generálneho prokurátora (prípadne krajskej prokuratúry konajúcej z poverenia generálnej prokuratúry) rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Uvedené potvrdzuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúceho spravodlivé súdne konanie nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba

bezpochyby považovať aj konanie o mimoriadnom dovolaní (m. m. IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02). Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na kritériá vyplývajúce z judikatúry EŠLP (pozri napr. A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003, § 46 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru) čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je v danom kontexte (civilnom aspekte) aplikovateľný na toto konanie.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitie práva generálneho prokurátora podať vo veci sťažovateľky mimoriadne dovolanie (odložením podnetu sťažovateľky prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kc 167/10-7 z 30. júna 2010) nie je v priamej príčinnej súvislosti so žiadnym ústavou garantovaným právom, a preto namietaným prípisom krajskej prokuratúry ani nemohlo dôjsť k porušeniu niektorého z týchto práv (do úvahy by v určitých súvislostiach mohlo prichádzať porušenie základného práva na inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.). Navyše, ústavný súd na základe svojich zistení konštatuje, že postup krajskej prokuratúry pri vybavovaní podnetu bol v súlade so zákonom o prokuratúre, keďže krajská prokuratúra sa ním riadne zaoberala a v zákonom ustanovenej lehote k nemu zaujala stanovisko v namietanom prípise, ktoré je primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ho považovať za arbitrárne.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie svojich ústavou garantovaných práv prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kc 167/10-7 z 30. júna 2010 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010